

10

De rimboe, friet met mayonaise, een apache en de magnetrontas.

Ik stevende met Emiel op mijn rug naar de frietkraam van Roger. Daar kwam ik de laatste tijd wel vaker, nu mijn moeder haar gezonde keuken had afgezworen.

Emiel hing met zijn hoofd uit mijn rugzak. Hij viel niet op. Het was alsof er een stukje laken uit mijn rugzak stak.

Het spook kreeg maar niet genoeg van de auto's die voorbijreden. Ook rinkelende fietsbellen en de straatlantaarns vond Emiel geweldig. Hij was dol op verkeersborden en verkeerslichten. En bij een vuilnisemmer vroeg hij mij om eventjes met het deksel te kleppen. Het klonk hem als muziek in de oren.

Voor mij was ons dorp heel gewoon, maar voor Emiel was het een oerwoud. Hij voelde zich een heuse ontdekkingsreiziger.

In mijn rugzak regende het 'poehs', 'wauws' en 'jiha's' maar het spook hield zijn belofte en juichte gelukkig met een fluisterstem.

Ik kwam bij de frietkraam en vroeg Emiel of hij friet met mayonaise of zonder wilde. "Met," riep de ontdekkingsreiziger.

Bij de frietkraam zette ik mijn rugzak op de grond.

"Twee zakken friet met mayonaise," bestelde ik.

"Heb je zo'n honger?" lachte Roger terwijl hij een hoop frieten in een bak met sissende en dampende olie schepte.

"Hoezo?" vroeg ik onnozel.

"Nou, twee zakken friet voor één persoon," gniffelde hij met een krullip.

"Ja, ik sterf van de honger," loog ik nonchalant.

Roger vouwde twee puntzakken, vulde die met frieten en kwakte er een flinke lepel mayonaise op. Ik betaalde en toen werd het weer ingewikkeld.

Emiel kon moeilijk frieten in de rugzak eten terwijl die op mijn rug hing. Ik hing hem dus om mijn arm en pakte de twee puntzakken van de toonbank.

De rugzak zakte helemaal scheef en hing te bengelen. Emiel kraaide het uit. Roger had net mijn geld in een lade gegooid en keek stomverbaasd in mijn richting. Ik voelde de grond onder mijn voeten wegzakken. Roger bleef maar gapen, vooral naar mijn rugzak.

Wat kon ik doen? Van pure ellende deed ik een rondedansje en slaakte een vreugdekreet die op het gekraai van Emiel leek.

"Lekkere friet, Roger, lekkere friet," deed ik er nog een schepje bovenop. De krullip van Roger werd nu nog groter. Toen rende ik de straat uit.

"Bravo," siste ik toen we om de hoek waren. "Je hebt het weer voor elkaar gekregen. Dankzij jou ben ik nu de dorpsgek."

"Sorry," klonk het in mijn rugzak. Wat had ik aan die sorry? Emiel had mij alweer voor aap gezet, verdorie. Ik zweeg en beende koppig door.

Er volgden nog een paar sorry's en daarna: "Mag ik nu mijn frieten?" Ik bedacht dat hij, terwijl hij frieten at, tenminste zijn mond zou houden.

Ik nam de twee frietzakken in één hand, liet de rugzak van mijn arm glijden en liet hem voorzichtig op de grond vallen. Ik keek in de rugzak.

"Laat maar komen," lachte Emiel en sperde zijn mond wijd open.

Jee, zijn mond was zo groot als een strandemmertje.

"Alles?" vroeg ik.

Hij knikte gretig. Ik kieperde de zak in Emiels mond leeg.

"Gooi jij altijd frieten in je rugzak?"

Ik draaide me geschrokken om. Kasper stond voor me en keek me met wijdepengesperde ogen aan. Hij kruiste zijn armen voor zijn borst en verwachtte duidelijk enige uitleg. De aarde onder mijn voeten begon weer te wiebelen.

"Euch... wel..." stamelde ik plompverloren en omdat ik echt niet wist wat ik moest zeggen, zei ik maar: "Hoi, Kasper. Eet gerust een frietje mee."

Ik duwde de andere frietzak in zijn handen, viel op mijn knieën en trok in zeven haasten de rits van mijn rugzak dicht.

"Auw," klonk het.

Ook dat nog. Ik had een stukje van Emiels lijf tussen de rits gestoken. Met trillende vingers trok ik de rugzak weer open en ritste die dan voorzichtig weer dicht. Ik stond op en stak schaapectig mijn duim in mijn mond.

"Stomme rits," mompelde ik.

Mijn duim kon Kasper gestolen worden en de frieten liet hij onaangeroerd. Hij keek me aan alsof ik een buitenaards wezen was in plaats van zijn beste vriend.

"Martijn, je... jij gooide een heel pak frieten zomaar in je rugzak," stotterde hij.

"Nou en?" riep ik.

"Nou en?" aapte hij me na en toen volgde een veelbetekenende "Hallo!" en dan een ongeruste: "Ben je niet goed snik? Vind je het niet wat ongewoon dat je een zak frieten in je rugzak kwakt?"

Met die 'nou en' kon ik Kasper niet afwimpelen. Ik moest iets beters verzinnen.

"Het is een thermische tas," fantaseerde ik. "Die frieten blijven er warm in. Een soort thermos... maar dan voor eten. Een draagbare magnetron... Ja, een magnetrontas."

Ik had in mijn hele leven nog nooit zoveel onzin uitgekraamd en dat vond Kasper ook.

"Maak dat je grootje wijs," blafte hij.

Ellende maakt een mens creatief. Ik gooide het over een andere boeg.

"Ik dacht... Ik krijg al die frieten niet op... Ik gooi ze in de afvalbak." Ik tikte overdreven tegen mijn voorhoofd. "Ik kiep ze toch wel in mijn tas zeker, verstrooide pijs die ik ben. Ik lijk je moeder wel. Hahaha."

Ik tuitte mijn lippen in een vrolijke krul (nog vrolijker dan die van Roger), kletste op mijn dijen en flapte er nog wat 'hahaha's' uit. Ik klonk als een lachende specht met buikpijn.

Kasper schudde geërgerd met zijn hoofd en pikte toen een friet uit de zak die ik in zijn handen geduwd had. En nog één en nog één. Verbijsterd zag ik mijn maaltijd in zijn mond verdwijnen.

"Zeg, je vreet alles op," foeterde ik.

"Je had toch geen honger," antwoordde Kasper. "Je gooide de andere zak weg."

De leugen had mij de das omgedaan.

"Hou de zak maar. Smakelijk eten. Ik ga nu maar," zei ik.

Ik tilde de rugzak voorzichtig op en wuifde.

"Daag, Kasper!"

"Ik heb je in dagen niet gezien of gehoord en nu ga je er zomaar vandoor? Mooie vriend ben je."

Kasper had gelijk. Mijn onvoorspelbare ouders, het nieuwe huis

en Emiel hadden me totaal in beslag genomen. Kasper zag dat het me niet lekker zat.

"Heb je geen zin in een computerspelletje?" vroeg hij meteen. Bijna had ik 'jiha' geroepen want ik ben gek op computerspelletjes, maar toen dacht ik aan Emiel. Hij zou er weer een gigantische rotzooi van maken.

"Ik moet mijn vader helpen met het leegscheppen van de goten," antwoordde ik met spijt in het hart.

Als een mens begint te liegen, houdt hij niet meer op.

"Zullen we morgen naar de kermis gaan?" stelde Kasper daarop voor.

Ik keek mijn vriend stomverbaasd aan.

"De kermis is toch pas in december?" vroeg ik onnozel.

"Niet hier, suffie," lachte Kasper. "In Brugge, het is maar een half uurtje met de trein. Zo te zien kan je best wat ontspanning gebruiken."

Kasper had gelijk. Emiel was pas in mijn leven gekomen en hij had mij al flink wat stress bezorgd.

"Oké," riep ik.

"En vergeet mijn verjaardagsfeest niet hoor, overmorgen."

"Natuurlijk niet," zei ik vlug. Ik kon mezelf wel om de oren slaan en ik schaamde me diep, want ik had Kaspers verjaardagsfeest helemaal vergeten.

"Morgen gaan we dus naar de kermis," zei Kasper terwijl hij mijn heerlijke puntzak tot op de bodem leeg at. "Ik pik je rond twee uur op."

"Goed, goed," riep ik watertandend en toen haastte ik me uit de voeten, want in mijn rugzak barstte er gejuich los.

Emiel dacht toch niet dat hij mee mocht naar de kermis?